

Περὶ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἀνατροφῆς του.

- 17 Ὅποταν δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ γέννησῃ ἡ Ὀλυμπιάδα αὐτὸ τὸ θαυμαστὸν παιδίον, ἐκινδύνεψε πολὺ. Καὶ ὡσὰν ἐγεννήθη τὸ παιδίον, ἔγιναν παρευθὺς βροντὲς καὶ ἄνεμος καὶ ἦλθε κοντὰ τῆς μίας ἀντάρρα καὶ τὴν ἐπερικύκλωσεν. Καὶ ἐφοβήθησαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν μικροὶ μεγάλοι. Ὁ δὲ Φίλιππος ἐχάρη κατὰ πολλὰ καὶ ἔδωσεν ὀρδινὰ εἰς ὅλες τὰς χῶρας του νὰ κάμουν μεγάλες χαρὲς ὅλοι διὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου του. Τὸ δὲ παιδίον ἀνετράφη καὶ ἐσύνηκε. Καὶ ὅταν ἦλθεν εἰς ἡλικίαν τεσσάρων χρονῶν, ἔκραξεν ὁ Φίλιππος τὸν μέγαν Ἀριστοτέλην, τὸν διδάσκαλον, καὶ τοῦ ἐπαρέδωσεν τὸν Ἀλέξανδρον διὰ νὰ τὸν μάθῃ τὰ γράμματα. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος εἰς ὀλίγους χρόνους ἔμαθε γραμματικὴν, ρητορικὴν, ποιητικὴν καὶ φιλοσοφίαν καὶ ἐπρόκοπτε καλὰ· τὰ δὲ ἄλλα παιδιὰ // τοῦ σχολείου τὸν ἐφθονοῦσαν καὶ τὸν ἐζήλευαν. Μίαν ἡμέραν λέγει τῆς μητρός του ὁ Ἀλέξανδρος: Μητέρα μου, ποθῶ νὰ μάθω τὴν ἀστρονομίαν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ παράδωσέ με εἰς τὸν Ἐκτεναβόν, ὅτι ἔμαθα πὸς εἶναι πολλὰ ἄξιος εἰς τὰ ἀστρονομικὰ καὶ μαγικά. Ἡ δὲ Ὀλυμπιάδα ἔκραξε τὸν Ἐκτεναβόν καὶ τοῦ ἐπαρέδωσεν τὸν Ἀλέξανδρον διὰ νὰ τὸν μάθῃ τὰς ἐπιστῆμες του. Καὶ τὸν ἐπῆρε ὁ Ἐκτεναβὸς καὶ τὸν ἐμάθαινε τὰς ἐπιστῆμες του. Καὶ ἀπὸ τὸ ταχὺ ἕως τὸ γεῦμα ἐπήγαινε ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν Ἀριστοτέλην καὶ ἐμάθαινε, καὶ ἀπὸ τὸ γεῦμα ἕως τὸ βράδυ ἐπήγαινε εἰς τὸν πονηρὸν Ἐκτεναβόν. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐσύναξε τὰ παιδιὰ ὁ Ἀριστοτέλης ὅπου εἶχεν εἰς τὸ σχολεῖον του, ὅλα συνομήλικα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς δύο τάξεις. Εἰς τὴν μίαν τάξιν ἔβαλε τὸν Ἀλέξανδρον πρωτοστάτορα, εἰς δὲ τὴν ἄλλην ἔβαλε τὸν Πτολεμαῖον. Καὶ τὰ ἀράδιασεν ὅλα κατὰ τάξιν καὶ τοὺς ἔδωσεν ἀπὸ ἓνα ξύλον εἰς τὸ
- 18 χερί ὀλουσῶν καὶ τὰ ἐπρόσταξεν νὰ πολεμήσουν // τὸ ἓνα μέρος μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐμπῆκε εἰς τὴν μέσην τοὺς καὶ τὰ ἐκαταζάκισε καὶ τὰ ἐνίκησεν ὅλα καὶ τὰ ἤφερεν εἰς τὸ μέρος του. Καὶ ὡσὰν εἶδε τοῦτο ὁ Ἀριστοτέλης, ἐθαύμαζε καὶ εἶπεν: Ποταπὸς θέλει γένει ὁ Ἀλέξανδρος! Καὶ ἐπῆγε

καὶ τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπεν: Ἀλέξανδρε, ἀνίσως καὶ γένης βασιλεὺς καὶ ὀρίσης τὸν κόσμον ὅλον, τί καλὸν θέλεις μοῦ κάμει; Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἀποκρίθη καὶ τοῦ εἶπε: Διδάσκαλε, ἀνίσως καὶ γένη αὐτὸ ὅπου λὲς καὶ γένω αὐτοκράτωρ τοῦ κόσμου ὅλου, ἐσένα θέλω σὲ κάμει μέγαν ἄνθρωπον καὶ νὰ εἶσαι πάντα μετ' ἐμένα. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τοῦ εἶπε: Χαῖρε λοιπόν, Ἀλέξανδρε αὐτοκράτωρ, ὅτι εἰς ἐσένα θέλει ἔλθει τὸ βασίλειον, νὰ ἐξουσιάσης ὅλον τὸν κόσμον. //

Γιώργος Βελουδῆς (επιμ.), *Ἡ Φυλλάδα τοῦ Μεγαλέξαντρου. Διήγησις Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνο*ς [Νέα Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη, ΔΠ 39], Ἑρμῆς, Ἀθήνα 1977.